

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ.

(Διήγημα Ἑλβετικόν)

Μετάφρασις ἐλευθέρα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

'Η λυπηρὰ ἀπώλεια.

— 'Αλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ γέρον ἑφαίνετο ἔχων τοὺς αὐτοὺς περὶ ἑαυτοῦ φόβους μὲ τὸν Ἰάκωβον, προσεπάθησεν ὅμως νὰ παρηγορήσῃ τὸν ἔγγονόν του, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἑφαίνετο ἐξωγραφισμένη ἡ λύπη λέγων, «Διατί ταράττεται ἡ καρδιά σου, τέκνον μου, καὶ διατί φαίνεσαι τόσον τεθλιμμένος; Διατί νὰ γογγίζωμεν ἡμεῖς μὲ τὴν τύχην μας, ἐνῷ ἔχομεν ἐνώπιον ἡμῶν τὸ παράδειγμα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὅστις ἔπιε τὸ πικρὸν ποτήριον τοῦ θανάτου χάριν ἡμῶν; Τί εἶναι αἱ λύπαι μας, συγκρινόμεναι μὲ τὰς ἰδικάς του; Ἡμεῖς ἔχομεν κατοικίαν προφυλάττουσαν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ φύχους καὶ τῆς βροχῆς, ἐνῷ ἐκεῖνος δὲν εἶχε ποῦ νὰ θέσῃ τὴν κεφαλὴν του. Πιθανὸν νὰ λησμονηθῶμεν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' αὐτὸς ποτε δὲν θὰ μᾶς λησμονήσῃ. Ὁχι, τέκνον μου, δὲν ἔχομεν δίκαιον νὰ ἡμεθα ἀνυπόμονοι καὶ νὰ θλιβώμεθα· ἀπ' ἐναντίας πρέπει νὰ εὐχαριστοῦμεν καὶ εὐλογοῦμεν τὸν Θεόν, διότι μέχρι τοῦδε μᾶς προεφύλαξε καὶ μᾶς διετήρησεν.»

— «Οὔτε θὰ γογγίσω, οὔτε θὰ παραπονεθῶ, παπποῦ,» ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος· «ἀλλὰ θὰ προσπαθῶ νὰ ὑποφέρω πᾶν ὅ,τι ὁ Θεὸς ἤθελε μᾶς στείλει, μὲ ὑπομονήν, ἐὰν μόνον φεισθῇ τοῦ ἀγαπητοῦ μου παπποῦ!»

— «'Αλλὰ καὶ τοῦτο ἂν δὲν γείνη,» εἶπεν ὁ γέρον μειδιάσας, «ἔσο βέβαιος, ὅτι θὰ ᾔναι διὰ τὸ καλὸν σου· ὅθεν σὲ συμβουλεύω νὰ ἐτοιμασθῇς δι' αὐτὸ μάλλον, παρὰ νὰ θλιβεσαι συλλογίζομενος περὶ τούτου. Γνωρίζεις, ὅτι εἶμαι γέρον, τὸ δὲ σῶμά μου ἀδύνατον· ὁ δὲ Θεὸς δύναται νὰ μὲ καλέσῃ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον κατὰ πᾶσαν στιγμήν. Διατί λοιπὸν νὰ φοβῶμαι νὰ εἰσελθῶ εἰς τὴν ἀνάπαυσιν αὐτοῦ; Μίαν μόνην ἐπιθυμίαν ἔχω· νὰ σὲ ἴδω εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός σου πρὶν ἀποθάνω. Ἐὰν ὁ Θεὸς ἐξεπλήρου τὴν εὐχὴν μου ταύτην, εὐχαρίζω θὰ ἀπέθνησκον αὐτὴν τὴν ὥραν. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ Θεὸς μὲ καλεῖ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, πρὶν ἐπιστρέψωμεν οἴκαδε, εἶμαι πεπισμένος, ὅτι θὰ δυνήθῃς νὰ ὑποφέρῃς τὴν στέρησίν μου χωρὶς φόβον καὶ χωρὶς ἀπελπίσαν. Καὶ εἰς τί τάχα σοὶ χρησιμεύω, τέκνον μου, τώρα ζῶν; μὴ δὲν βλέπω, ὅτι δὲν σοὺ εἶμαι ἐμὴ βάρος; Τί θὰ χάσῃς, λοιπὸν, ἂν μὲ στερηθῇς; τίποτε, ἐκτὸς μικράς τιнос καλῆς συμβουλῆς ἐνίοτε. Μὴ φοβοῦ, λοιπὸν, τέκνον μου, διὰ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ συμβῇ εἰς οἰανδήποτε στιγμήν. Ἐπειτα, δὲν εἶμαι

δὰ καὶ τόσον πολὺ ἀδύνατος, ὥστε νὰ χάσω πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ νὰ ἐπανῶ τὴν ἀνοιξὴν καὶ τὰς χλοεὰς κοιλάδας τῆς γεννήσεώς μου! Ὅθεν ἡσύχασε.»

Οἱ λόγοι οὗτοι παρηγόρησαν κατὰ τι τὸν Ἰάκωβον, ἀλλ' ἡ παρηγορία ἦτο βραχυχρόνιος, διότι ὁ γέρον ἡσθάνθη αἰφνης ἑαυτὸν τόσον ἀδύνατον, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ σηκωθῇ τῆς κλίνης· ὑπέφερε προσέτι καὶ ἀπὸ πόνους καὶ ἐν γένει ἡ κατάστασις αὐτοῦ ἦτο τοιαύτη, ὥστε ὀλίγας ἐλπίδας ἔδιδεν, ὅτι θὰ ἔζη μέχρι τῆς Ἀνοίξεως.

Ἡ ἔλυσις τοῦ νέου ἔτους ἔρριψεν ἐκ νέου τὸν Ἰάκωβον εἰς μελαγχολίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ γέρον προσεπάθησε νὰ τὸν ἐξεγείρῃ, προτείνας νὰ πανηγυρίσωσι τὴν προτοχρονίαν παραθέτοντες εἰς τὴν τράπεζάν των κάτι τι περισσότερον τοῦ συνήθους. Ὅθεν ὁ Ἰάκωβος κατεσκεύασεν ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς Ῥόζας ὀλίγον τυρόν, ἔψησεν ὀλίγας πατάτας εἰς τὴν στάκτην, καὶ ἔστρωσε τὴν τράπεζαν ἔμπροσθεν τοῦ γέροντος, ὅστις ἑφαίνετο πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐτοιμασίαν, καὶ ἀμφοτέροι ἐφαγον μὲ πολλὴν ὄρεξιν, μὴ λησμονήσαντες καὶ τὴν Ῥόζαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἰάκωβος ἔδωκεν ἐκ τοῦ ἐκλεκτοτέρου μέρους τοῦ χόρτου, τὸ ὁποῖον εἶχον. Οὕτως ἡ ἡμέρα παρῆλθεν ἐν εὐθυμίᾳ, ἀμφοτέροι δὲ παπποὺς καὶ ἔγγονος παρεδόθησαν εἰς τὴν ὑπνον εὐχαριστοῦντες τὸν Θεὸν διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγαθὴν αὐτοῦ Πρόνοιαν.

Δὲν παρῆλθον ὅμως πολλαὶ ἡμέραι καὶ ὁ γέρον αἰσθανθεὶς τὰς δυνάμεις τοῦ ἐκλιπούσας, παρεκάλεσε τὸν Ἰάκωβον νὰ λάβῃ τὸ καλαμάριον καὶ τὸ κονδύλιόν του καὶ νὰ γράψῃ τὴν τελευταίαν του θέλησιν· εὐθὺς δὲ ἀφοῦ ὁ Ἰάκωβος ἐκάθησε πλησίον του, ὁ γέρον ἤρχισεν ὡς ἑξῆς:

«Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.

«Ἐπειδὴ πιθανὸν νὰ μὴ δυνήθῃ νὰ ἴδω τοὺς συγγενῆς μου καὶ τοὺς ἐκφράσω τὴν τελευταίαν μου θέλησιν, πράττω τοῦτο ἐνταῦθα διὰ τῆς διαθήκης μου ταύτης. Ἀλλην διαθέσιν τῆς περιουσίας μου δὲν θέλω νὰ κάμω—ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ δώσω εἰς τὸν ἀγαπητόν μου ἔγγονον Ἰάκωβον, διὰ πάσας τὰς πρὸς ἐμὲ περιποιήσεις τε, καὶ παρακαλῶ τοὺς κληρονόμους μου, ἐὰν ἐγὼ δὲν δυνήθῃ νὰ τὸ πράξω, νὰ τῷ δώσωσι τὰ ἑξῆς: Τὴν Βίβλόν μου ἥτις ἀνῆκεν εἰς τὸν μακαρίτην πατέρα μου, τὸ ὠρολόγιόν μου καὶ τὴν σφραγίδά μου, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶναι ἐγκεχαραγμένα τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματός μου. Τὰ μικρὰ ταῦτα δῶρα εἶναι μικρὸν τεκμήριον τῆς πρὸς αὐτὸν στοργῆς μου, ἐλπίζω δὲ, ὅτι θὰ τῷ ᾔναι χρήσιμα εἰς τὴν ζωὴν του.»

Ὁ Ἰάκωβος ἔκλαιεν, ἐν ᾧ ὁ παππούς τε ὑπηγόρευε τὰς λέξεις ταύτας· ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε γράφων ἔδωκε τὰ

χαρτίον εἰς αὐτὸν νὰ τὸ υπογράψῃ. Τούτου γενομένου ὁ γέρον ἔλαβε τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ σφύγγας αὐτὸ, «Ήσυχασε τέκνον μὲ, — εἶπε, — ἡσυχάσε· ὅ,τι ὁ Θεὸς μᾶς στέλλει πρέπει νὰ τὸ δεχώμεθα ἀγογγύστως. Ἀνδρίζου καὶ ἐνδυναμοῦ καὶ ἐτοιμάσου διὰ τὴν μέλλουσαν δοκιμασίαν. Ἄν καὶ πρέπει νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σέ, ἔσο βέβαιος, ὅτι ἡ ἀγάπη μου θὰ μένῃ μὲ σέ.»

Ὁ Ἰάκωβος προσεπάθησε νὰ καθησυχάσῃ τὴν θλίψιν του καὶ ἐν μέρει διὰ τῶν παρηγόρων λόγων τοῦ γέροντος τὸ κατῴρθωσεν. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς δοκιμασίας. (ἀκολουθεῖ)

Ποντίκιον καὶ δύο βολβοί.

(Μῦθος.)

Ἡμέραν τινὰ μικρὸν ποντίκιον εἰσεχώρησε μετὰ πολλῆς δειλίας εἰς τὴν αἰθουσαν λαμπροτάτης οἰκίας, ἐθαύμαζεν δὲ πάντα τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὅποια ἔδλεπε. Ἐκεῖ ἦσαν τάπητες μαλακοὶ καὶ πολύτιμοι, ἔπιπλα λαμπρὰ, κάτοπτρα χρυσὰ καὶ διάφορα κρυστάλλινα σκεύη, μεταξὺ δ' αὐτῶν ἐπὶ τραπέζης καὶ δύο βολβοὶ ἐντὸς φιαλῶν. — «Τί γυρεύουν αὐτὰ τὰ ξηροκρόμουδα ἐντὸς μιᾶς τόσον πολυτελοῦς αἰθούσης!» ἀνέκραξεν «εἰσθε ἄσχημα, εἰσθε ὡς νεκρά!»

«Ἀπατάσαι, φίλε μου,» ἀπεκρίθη τὸ ἐν κρόμουν, τὸ ὁποῖον ἦτο ῥίζα ὑακίνθου· «ὄχι μόνον νεκρά δὲν εἴμεθα, ἀλλὰ καὶ περιμένομεν ἡμέρας εὐτυχεῖς. Ἡ ἀνοῖξις ἔρχεται, καὶ ἅμα οἱ γλυκεῖς ζέφυροι πνεύσουν, ἡμεῖς θὰ ἀναλάβωμεν ζωὴν καὶ θὰ μεταβάλωμεν μορφήν. Εἴμεθα δ' εὐχαριστημένα μὲ τὴν κατάστασίν μας καὶ βέβαιοι περὶ τοῦ λαμπροῦ μας μέλλοντος.»

Ὁ ποντικός ἐγλειύασε τὰ ξηροκρόμουδα, τὰ ὅποια ἦσαν χωρὶς λαμπρὰ χρώματα καὶ τοῦ ἀπῆρσεσκιν ἐντελῶς, δὲν ἐνόει δὲ πῶς ἡδύναντο νὰ ζοῦν μὲ μόνην τὴν ἐλπίδα καὶ νὰ περιμένουν χωρὶς νὰ ἔχουν τίποτε.

Τότε λαθὼν τὸν λόγον τὸ ἕτερον κρόμουον, τὸ ὁποῖον ἦτο ῥίζα κρίνου, ὠμίλησε συγκινητικῶς καὶ ἐνθουσιωδῶς. — «Ἐντὸς ὀλίγου, εἶπε, θὰ ἐνδυσθῶμεν λαμπρότα-

τον στολισμὸν καὶ θὰ ἡμεθα πολὺ ὠραιότερα πάντων τῶν πραγμάτων, ὅσα μᾶς περικυκλοῦσι· ποτὲ ἀνθρώπινος χεὶρ δὲν ἔκλωσε, ποτὲ δὲν ἤφανε, ποτὲ δὲν ἐκόσμησε ἐνδύματα τοιαῦτα, ὅποια θὰ φορέσωμεν ἡμεῖς. Ὅλοι θὰ ζηλεύουν τὰ χρώματά μας, ὅλοι θὰ μαγεύωνται ἀπὸ τὴν εὐωδίαν μας. Μετ' ὀλίγον ἡμεῖς θὰ κινῶμεν τὸν θαυμασμὸν τῶν εἰσερχομένων εἰς τὴν αἰθουσαν ταύτην· κατὰ τὸ παρὸν δὲ ἡσυχάζομεν ἔχοντα ὑπομονήν.»

Ὁ ποντικός κρίνας αὐτὰ πολὺ υπερῆφανα καὶ περιαυτολόγα, ἐπροτίμησε νὰ ἦναι ποντικός τετράπους τῶρα καὶ νὰ τρέχῃ, παρὰ νὰ περιμένῃ μέλλον καλλίτερον, καὶ ἀνεχώρησε γελῶν διὰ τὴν μωρίαν τῶν ξηροκρόμουων. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εὗρισκε τίποτε νὰ τρώγῃ εἰς τὴν αἰθουσαν ἐκείνην, ἐσύχναζεν εἰς τὸ μαγειρεῖον ἢ εἰς τὸ κελάριον καὶ οὐδὲ καὶ ἐνεθυμεῖτο πλεόν τὴν πολυτελῆ ἐκείνην αἰθουσαν.

Ἡ γλυκεῖα αὔρα τοῦ ἔαρος ἤνοιξε τὰ ἀμυγδαλέας καὶ ἐπλήρωσε τὰς πεδιάδας εὐόσμων ἀνθέων· τὰ πτηνὰ ἔβαλλον εὐθυμα τὰ ἄσματά των ἐπὶ τῶν ἀνοιγομένων δένδρων καὶ τὰ πάντα ἐμειδίω· ἐν τῇ κτίσει, ὁ δὲ μὺς ἔλαβεν ὄρεξιν νὰ τρέξῃ ὀλίγον. Περιπλανώμενος ὡς τυχοδιώκτης ἐπεσκέφθη καὶ τὴν αἰθουσαν, ὅπου εἶχεν ἰδεῖ τὰ κρόμουα.

«ὦ! ὦ!» ἀνέκραξε μὲ μεγάλην ἐκπληξίν, «πῶς; τί εἶν' αὐτὰ!»

Ὁ ὑακίνθος εἶχεν ἤδη ἐκβάλει μέγαν βλαστὸν καὶ ἀνοίξει τὴν γλυκεῖαν αὐτοῦ φουρταν, τὸ δὲ κρίνον ὕψωνε μετὰ χάριτος τὰ λαμπρότατα αὐτοῦ ἄνθη. Ἡ αἰθουσα ἦτο πλήρης εὐωδίας, τὸ δὲ θέαμα ἐξάίσιον.

«Ἐ! εἶπε τότε ὁ ὑακίνθος, βλέπεις ὅτι αἱ ἐλπίδες μας δὲν ἦσαν φαντασιοπληξίαι. Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα ἐνεδύθημεν τὰ λαμπρά μας φορέματα!»

«Ναί, εἶπε καὶ τὸ κρίνον, ἡ ζωὴ μας ἤδη εἶναι ἀνάστασις, οὐδὲν δὲ ἀπωλέσαμεν περιμένοντα. Ὅσοι δὲ εἶχον τὴν ὑπομονὴν νὰ μᾶς καλλιεργήσουν, ἤδη ἀνταμείβονται διὰ τοὺς κόπους των.»

Καὶ τώρα, μικροὶ μου φίλοι, μάθετε ὅτι ἡ ἐλπίς εἶναι ἀρετὴ. Ἡ ἐλπίς εἶναι πολύτιμον καὶ γλυκὺ δῶρον· χωρὶς αὐτῆς ἡ παρούσα ζωὴ εἶναι κόλασις· ὀλίγη λοιπὸν ὑπομονὴ ἀκόμη καὶ ἡ ἀνοῖξις ἔρχεται, ἀνοῖξις αἰώνιος, καθ' ἣν πάντες οἱ κοιμώμενοι ἐν Κυρίῳ θὰ ἐγερθῶσιν ἄφθαρτοι, διὰ νὰ ἀνθῶσιν ἐν τῇ βασιλείᾳ, ἣτις δὲν ἔχει τέλος καὶ προσπαθεῖτε νὰ ζῆτε, ὅπως αὐτὴ θέλῃ.

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ.

Ἡ Ἰουδαία ὑπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν Κράτος ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ ὑπαλλήλου τινὸς καλουμένου Ἡγεμόνος. Ὁ Πόν-